

**ХМАРИ
ЧАРИ
ЖАРТИ Й
НЕ ЖАРТИ**

Ціна 15 центів.

**UKRAINIAN BOOK STORE
34 EAST 7TH STREET
NEW YORK**

1917

ХМАРИ ЧАРИ

ЖАРТИ И НЕЖАРТИ

ЦИГАНСЬКА ПРОСЬБА.

Як умру я, милий Боже,
Так Тебе благаю:
Примісти мене у кутик
У божому раю;
Примісти мене у кутик
Між убогі душі,
Бо між тими ще найлекше
Встерегчись покуси.
Не дай мене між богатих,
Бо буде по мені:
У них слібло, у них злото
Й дорогі камені,
А а тільки бідний циган,
Попаду в покусу —
Вкраду де-що і погублю
Бідну свою душу...

Чалий.

СЬМІШНЕ.

Отець: „Хлопче, то завтра у вас екзамент?”

Синон: „Завтра тату. Але ви не йдїть, бо наберете ся встиду!”

Мама краяла печену курку. Коли кавалок впав на землю, мама каже: “Синку, здохми скорше, бо пес вхопить.”

Синон: “Не бійте ся мамо, не вхопить, бо я его ногою пристолочив.”

Пан: „Іване, як сполудня прийде панич Дарїй, скажеш єму, що мене нема дома.”

Іван: „Добре, прошу пана, але що я маю казати, як він не прийде?”

Староста: „Сего місяця ви вже четвертий раз тут; що вас сюда знов принесло?”

Волоцюга: „Жандарм, прошу пана.”

НА ВСЬО Є СПОСІБ.

Притягли мене „Єгомосць”
до присяги від горівки,
Присягла я по якомусь,
тай мучилась до „Петрівки.”

Але дальше вже негідна....
Так се мене та се в „члунку,”
що мало не згину бідна...
Ой, не видержу без трунку!

Раджусь я старого Мошка,
під секретом, осторожно.
А він каже: „Є в вас ложка?”
Ну, то нею їсти можна.”

Я аж з дива остовпіла!
Таж дурному се повісти!
Присягла я, щоб не пила,
але прецінь вільно їсти.

Від тоді я по крийому
їм горівку, мов борщ, з рана.

Аж вгляділи раз „Єгомосць,”
що я була трошки . . . п'яна.

Ну ж давай мене ганьбити:
„Ти шіячко! Ти огидо! .
„Таж ти присягла не пити!
„Хиба-ж в тебе нема встиду?”

Я божу ся на всьо в сьвіті,
що не пила анї кришки,
бо я присягла не пити,
лише їм горівку з миски.

А „Єгомосць” по сій мові
замахали лиш рукою
від тоді я на здорове
їм горівку вже в спокою.

КИШЕНЬКОВА СЛАБІСТЬ.

Я вмираю на сухоти,
На сухоти кишенькові . . .

Чалий.

Я вже вмер. Вмер на сухоти,
На сухоти яких густо, —

На такі що у кишенях,
Все порожно і все пусто.
Я вже вмер. Вже на дорозі,
Вже під брамою до раю,
Та нім стану на „суд божий”
Щей по смерти засьпіваю:

Ще тоді як я родив ся
Були дні такі сьвячені,
Що падали просто з неба
Їниші й голубці печені.

А з книшами й я нещасний,
На цім сьвіті опинив ся. . .
(Бо-ж як кажу, що се було
Ще тоді — як я родився.)

Ну, а люди, все як люди,
На дурничку хитрі, ласі,
Взяли, вбрали, пригорнули
Тай назвали мя Івасем.

І думали небораки,
Що я був також печений;
Внесли в церкву осьвятили,
Наліпили хрест сьвячений.

А від так взяли до дому,
(Там ніби де я родив ся).
Тай зложили з пеленками,
Щоб на запічку сушив ся.

А потому, як підріс я,
То післали за границю,
Щоб' — мя їли по кавалку,
Ті що хлелчуть кервавицю.

І титяв я так нещасний,
З рук, до рук товпи — голоти,
Аж на решті і попав ся,
В кишеньковії сухоти.

Я вже вмер і вже лишаю,
Хитрий сьвіт і чорні храми.

Але тіла не лишаю
Щоб закопано до ями.

Бо як стану на „суд божий”,
А там можуть приказати,
Щоб ще раз душею й тілом
На світ нужний повертати.

*

*

*

Я вже вмер. Вже на дорозі,
Вже під брамою, до раю,
Та нім стану на „суд божий,”
То так собі ще сьпіваю.

(Та—ний).

А Я З ТИХ, А Я ТА.

Не піду я за Кота —
Лякаю ся копита,

Бо він швець, зветь ся Кіт,
Славний доктор від чобіт.

Стрінув нині він мене
Тай дурниці мені гне: —

Будь моя, сьвіте мій,
Панувати меш вік свій.

Будеш в мене мати ти
Черевичків пар зо три,

Бо я швець, вшию сам
Тай все друге тобі дам.

А я його по чолі: —
Не ший лише за малі,

Бо ти швець, а я з тих,
Що не звикла до малих.

Нехай жінка посварить,
Ти возьмеш ся до копит...

А я з тих, а я та,
Що лякоюсь копита.

Чалий.

3 АМЕРИКАНСЬКИХ НАГРОБНИХ НАПИСЕЙ.

Житє і смерть — божий дар.

Ту спочив наш паламар:

Раб божий Когутик.

Сьвічки сьвітив, бив поклони,

І пхав руки до скарбони,

Як зайшов у кутик.

Попа всюда вихваляв,

Все за дяком потягав,

Щоб дали на пиво.

Любив пити і сьпівати

Молодиці заривати

І... красти кадило.

Житя і смерть божий дар.

І ось вмер наш паламар;

Вмер нагло він, притьмом —

Одні твердять — від кадила,

Другі кажуть від барила...

Земля йому пером!

Чалий.

МОДА.

Мотто: За думою, дума...

За модою, мода,
Роем вилітає,
Одна давить серце,
Друга розриває.

А жінка все плаче
І ходить за мною:
„Купуй капелюхи,
Купуй модні строї!...”

Літаю ,орлом я,
Від кума до свата.
Пожичити грошей,
Щоб жінку прибрати.

Бо жінка з роспуки,
В дома не ночує,
Тоді, аж приходить,
Як вже захорує.

*

За модою, мода,
Душу випирає,
І грошей не стало
І жінку кат має!

(Та—кий).

В школі.

Учитель: А чому ти Грицю сидиш дурно і не пишеш задачі?

Грицю: Бо прошу пана мені Семко випив янтрамент.

Учитель: Що-ж ти Семку робиш такі дурниці — тим можеш отруїти ся.

Семко: Ні прошу пана, бо я закусив бібудов, то она там янтрамент витягне.

ВЛИВАНИЙ ПОНЕДІЛОК.

Ой у Сьвітлий Понеділок,

У велике сьвято;

Штіф із своїм господарем

Вийшли перед хату.

Вийшли вони перед хату

Тай стали гадати,

Де-би можна їм у купі

Разом посідати. . .

І обидва над керницею собі посідали,

Тай почали розважати
 Як то сьвяткували
 Вни Великдень в старім краю:
 Як дівчат вливали
 В Поливаний Понеділок...
 Як парубкували...
 Веселенько розмовлялось,
 Нічого казати. —
 Та як бесіда скінчилась,
 Почали дрімати...
 Тай розкішно-ж й дримаєть ся,
 Як чоловік ситий,
 Як журбою - недолею,

Горем не прибитий! . . .

Та, з долею, — кажуть люди

І недоля ходить

І доброго христїнина

Усюди знаходить. . .

Оттак доленька лихая,

Як тая мачуха,

Що сироту нещасною

Телепа за вуха; —

Забажала потелепать

І їми обома. . .

Дивись брате! Вже надходять

Два маленькі “боми;”

Рада в раду — урадили
 Друзаків звязати;
 А звязавши їх до купи
 Стали викрикнути;

Стали Штіфа прозивати
 Дурнем, манігрантом
 І усяких теревенів
 Шлели му богато...

Ех! як зірвесь Штіф на поги...

Боже, Твоя воля!

Сіпнув кума — кум у воду...

І тоне вже, тоне...

Талалаючи руками

Став він гвавтувати,

Став до себе на ратунок

Штіфа закликати.

Та зараз же він покмітив,
 Що то инша штука,
 Що Штіф шнуром його тягне —
 Аж ногами стука...
 “А так? то ти, любий куме?
 Ти строїш тут “фони”?
 А ходиж но ти до мене,
 Ходи, Мацедоне!”
 Сіпнув добре кума-Штіфа —
 Штіф лиш задрав ноги;
 Телеп в воду: Уф-уф-уф!
 „Маєш тобі “фони”!

Аж надбігла господиня
 Тай кума Майчиха —
 Побачила Майка з Штіфом
 І гірке їх лихо.

Побачила, подивилась,
 І стала сьміятись:
 “Обливаний Понеділок,
 Можна і скупатись...

(В.)

— З чим можна порівнати поцілуй?

— З цигаром. — Бо як до одного так
 другого треба о г н ю.

Очи жєнщини говорять часто що ~~иншо~~
як уста.

* * *

Редакційний кіш є складом ліричних по
езий!

* * *

Ідеаліст прислухуєсь сьпівови ангелів а
натураліст рохканю... французів.

* * *

- Чим ріжнить ся чоловік від зьвірини?
— Чим? — що працює як віл!

ДІЙСНЕ ЛИХО.

Лихий лихому, лихо вдїяв,
А той за лихо відплатив,
Лихою думкою повіяв,
Лихеє діло довершив.

Оба лихіі побратими,
До суду справу що несуть,
Щей дійсне лихо межі ними
Пустилось разом в тую путь.

Підходить перший до престола
Шапчину клонить аж до ніг,
Та право каже в протоколах
На лихо, з лихом за поріг,

Підходить другий і благає:
На милость божу — розсудїть,
Хто більше радїї з нас має
Розумно діло поведїть.

І право знову забурчало,
На лихо з лихом аж на двір,
Та там новеє лихо сталось —
Лихий з лихим почали спір.

Та тут на лихо дійсне лихо
До салї суду просто йде
Усе що жило стало тихо
Бо лихо судїєм буде.

Сїдає лихо на престолї,
І з лиха, лихом так звучить:
Тепер по своїй власній волї,
Я, лихо, буду вас судить!

Нещасний той хто з лихом лихо,
 Лихее діло починав,
 Нещасний той, хто тебе лихо
 Супротив нього продовжав.

Оба однако — заслужили,
 Платню оба, візьмуть одну,
 Щоб лихо з лихом вічно жило, —
 Замкнуть обох у холодну!...

Та—кий.

ДОБРА ГОСТИНА.

Вже три роки по городах
 Зродила цибуля...
 пропав мов би камінь в воду,
 ані сліду з Шмуля.

Жидова вся аж заводить
 від рана до ночі,
 всіх питаєсь, та про Шмуля
 тягом все шварґоче.

І рабіна, хоть на дармо,
питано о раду,
де він дів ся? — Чи ж-би може
поїхав в Канаду?

Втім мов грім з чистого неба,
Шмулько ся являє...
— Деж дївав ся час так довгий? —
кождий ся питає.

Обступили всі довкола
його в якійсь буді...
— Кажі Шмульку! — Ни, я трохи
був у пана судї.

— Вай! Так добре ще не жив я,
ніколи від роду;
їсти мав-я, пити мав-я
і всяку вигоду.

— Який добрий той пан суд'я
дав мені кімнату,
ще й гуторив пару годин
та просив сїдати.

Всі зітхнули. — Тож то судия!
 Щож далі нівроки?
 — Ни, він так просив сердечно,
 — що-м сидів три роки.

В Д О В Е Ц Ь .

(монольоґ).

Мое серце жаль палить,
 Ліють слези очи,
 Сьвіт мні каменем тяжить
 І жить ся не хоче....
 Моя стара одуріла,
 Перенеслась в дучший сьвіт,
 А я ходжу, гірко плачу,
 Коротая марно вік....

(Сідає і плаче. Отирає платком очи, а по хвили відіймає весь мокрий, намочивши его, розумієсь, перше в воді).

Я не знаю, що єї таке напало, що она пірвала ті рожені узли нашого супружества. Ах, Боже, що то було за супружество! Ми жили

купці мов два соловейки. В день ми співали вночі товкли одно другого, чим попало. Часом билисьмо ся і в день, але все тільки жаром. Она, небога, дай її Господоньку царство небесне, вхопила, бувало, желізний баняк тай бух в мене... І що то за взаїмна радість була! Она тішилась, коли мене трафіла, я радовавсь, коли она хибила... І так ціле наше супружество — то була одна вічна радість...

Але від якогось часу зачала небіжечка (плаче) постогнувати і покашлювати. Я гадав в початку, що она лише так удає, і навіть не зважав на тоє. Но коли она три дни, день по дневи, анї мене не ганьбила, анї горшками в мене не кидала, пізнав я, що їй щось хибує... Жінка, як перестане сваритись, то так, якби когут перестав пїяти, — то вже щось мусить бути кепського. Зібрав ся я отже і побіг до лікаря. Той прийшов, оглянув, обпукав, приписав рецепту і післав мене до алтики. Показав я алтикарєви ту рецепту; він подивив ся і каже, що буду мусів пів години заждати, заким зварить лікарство.

Ну — гадаю собі — маю я тут чекати та тобі заваджати, то ліпше пересиджу тої пів години в господі. Ох, Господоньку милий! та не буду в таку плюту лазив по дворі... Іду до господи, а на серци стало мені якось та совістно, що осьто моя стара вмирає, а я в так важну хвилю до господи йду. Вже хотів ся вернути, аж зирк крізь вікно, дивлюсь; сидит за столом гість і тягне собі то чорне пиво — бок, чи як там єго до чорта називають. Мені від разу полекшало на серци таї кажу до себе: Коли твоїй старій кепско, то напеш ся того чорного, жалібного пива, щоби опісля сусіди тебе не обмавляли, що ти без серця чоловік. О, Боженьку, таж я прецінь не камінний, щоби коли вже моїй жінці смерть в очи заглядає — тоді пив червоне пиво... І я вам даю честна слово, що я єго навіть на гадці не мав.

Першу гальбу випив я з тяжкою бідою і казав дати другу. При третій ішло вже ліпше, а як вже-м випив одинайцяту, каже до мене шиньгар, що мусить замикати, бо для одного гос

не може дармо сьвітити. Ну, гадаю собі, має
 ацію, тож кажу: та гасіть, пане! Ви тільки
 їт вже практикуєте, то можете і на потемки
 тива принести, я его на потемки вищу і буде
 овк ситий і коза ціла. Тоді він каже, що для
 мене не буде тратив собі ночі. — Ну, то йдіть
 кажу з Богом спати, а мені лишіть ключ; я
 сам собі наточу, а як буде вже чвертівка поро-
 на, ж тоді рано порахуємось і по цілій комедії...
 Але і то було му, видно, не в рехт і я не знаю,
 чи я сам вийшов, чи він мені поміг, — досить
 що я очутив ся на улиці.

Коли мене обвіяв милий холодний вітрець,
 згадав я на свою стару і пігнав стрілою до ап-
 тики. Але, чиж був би коли чоловік сподівав
 ся, що може бути на сьвіті людина з таким ка-
 мінним серцем, як той аптикар. Знає, добре,
 що з моєю старою вже так кепско, а мимо того
 замикає о 10-ій годині аптику, так якби вже не
 дало ему заждати, аж я прийду по лікарство...
 Як я взрів, що аптика замкнена, впав я в таку
 злість, в таку лють, що як зачав я дзвонити і

гримати, то ще до нині дивуюсь, що-я аптик не розбив. Бож, прошу вас, ту ходило о жінку а не о яку будь дурницю. Що то однак за приємність, если чоловік в такім горю має до діл з людьми добре вихованими... О! а той аптикар то був собі раз хлопець. Другий то би розгнівався, як би єму хто наробив такого стуку — а він пізнав мене сейчас і подав мені лікарство так мило, так чемно... То сейчас можна було пізнати, що заки зістав аптикарем, то певно мусів кілька шкіл скінчити. Подав мені лікарство тай каже: „Ви, добродію, що собі гадаєте, що ми леда для кого цілу ніч будемо товчи ся?” А так сердечно то виповів, так мило, Господи! таи ще давно ніхто до мене не говорив.

Як дістав я лікарство, взяв я ноги на плечі і гнав, а гнав, що аж мені самому опісля було дивно, що я тоді не підпалив ся... Ккінці зробилось мені недобре і я вступив на одну чорну в румом. Сусідка раз оповідала, що то дуже помагає, сли кому недобре зробит ся. А

що моїй старій було вже дуже кепсько, то я і за неї одну випив. Як я прийшов до дому, так сейчас побачив, що їй та чорна кава з румом помогла... Як лише відчинив я двері, сейчас стала мене ганьбити і проклинати. Ішло їй то вправді тяжко, але видно було, що мала охоту, а то вже багато в такій хоробі значить... Поставив я фляшку з лікарством межі решту фляшок на полицю і сиджу тихо, не обзиваюсь. За хвилю кличе мене стара, щоб я їй подав лікарство. Я скочив мов опарений, подаю фляшку, а она взяла до губи і тягне тай тягне — аж до половини. Она вже була звична богато всего тягнути, а тепер ще й хотіла бути нагло здорова, тож тягне і тягне, а потім як глянула на мене так якось дивно — тай тарах мене — фляшкою по лобі...

Тепер я доперва пізнав що замість фляшки з лікарством, подав я фляшку з нафтою і то мою небогу так розсердило. Она до того не була звична, бо що вже пила в житю — то пила, але нафти з роду не пила... Тож так їй від то-

во стало кепсько, що мусів я за попом іти. Як я собі то нагадаю, то сейчас мені на плач збираєсь (плаче). Ой! ой! йой! я ему мусів потім дати 4 дол. 50 цнт. за маслосв'ятіє! Піп відійшов, моя небога (плаче) молила ся зі сторожикою, а потім прошептала, щоби я їй подав „громнічну свічку.” Я скочив, засв'ітив і в тім нещастю подав жінці свічку огнем до рук.. Подивилась она на мене. Ах, Господи, що то був за погляд! — і зібравши послідні сили сказала... (плаче). Ей, що то не зробить вірна а сердечна любов. Небога! так вже кепско їй було, а ще прецінь о мені не забула. Глянула на мене глибоко і зашипотіла: „Ти... по... чва... ро!...” То було єї послідне слово.

Ще була тепла, як позбігались приятелі і сусіди тай розікрали, що було. Так мене обскубали, що я не мав навіть в чім небіжку до трумни вложити. Єще щастє, що остались якісь червоні турецькі фіранки, тож з них ушило ся мантилю і чіпець. Небога! она так в тім одіню в трумні виглядала, як панна на балю. Хто на

ю подивив ся, то мусїв... сьміятись. Мала бідачка, вселу смерть, але она собі на то право заслужила, бо ніколи нікому за життя прирости не зробила... Як прийшли похорони, я робив, що міг (плаче). Таж то послідня прислуга... Сторож посипав коритар білим піском, оставили-сьмо там катафальок чорний, мов смола, а на катафальок вложилисьмо отворену грумну з моєю небіжкою, щоби сусідки могли попрощати ся...

Вкінци зачав с похоронний похід. Насамперед ішов дід з хрестом і два хлопці з хоругвами, за ними йшла банда. Алеж то була банда! Такої певно ніхто не мав і не буде мав. З кождої кнайпи був оден музикант і то що найліпший... За бандою ішов піп, відтак несли мари зі старою, за марами йшов я, близька родина і бандерія в двіста баб з цілого сусідства. Наша стара сторожиха вела кондукт. Хтіли, щоби їхала на кони, але поліція на те не дозволила.

Коли ми переходили коло першої кольмес-

тури лотерийної, втримали баби похід і хотіли
 конечно довідатись, коли стара попращалась
 тим світом, щоби поставити на „Прагу.” Я їм
 сказав і вони поставили 25, яко день смерти, 50
 яко єї літа і 77, бо стара мала обі ноги криві....
 Мусіли-сьмо заждати, аж баби з тим впорали
 ся і руцяли-сьмо дальше. Орхестра грала пре-
 чудесний похоронний марш. Як-раз вибрали
 то найновіше число III. з Бетовена. Люди!
 Як той флігельгорністр подув в свою флігель-
 горну, я гадав що мені серце з жалю пукне...
 (плаче). Та музика єсть хиба на се, щоби чо-
 ловікови ще більше жалю додавала... (плаче).
 Нараз на переді коло музики вчинив ся крик,
 я дивлюсь, що такого (сьмієсь), а то музикан-
 ти бють ся. Іменно клярнетист не міг додер-
 жати флігельгорністови і всадив єму в горло за
 „паять нових” — кнатвуршт. Флігельгорніст
 дав клярнетистови флігергорном по лобі і за
 хвилю були всі інструменти в воздуєі. Най-
 ліпше мені сподобав ся той, що грав на вели-
 кім бубні. Як побачив, що бють ся не на жар-
 ти, хотів палочкою дати по лобі клярнетистови,

розмахнув ся — і палочка полетіла престо в вікна якогось інспектора жила. . . Як раз були годі в місті антисемітські демонстрації, тож надійшла патруль і хотіла арештувати цілий покорон, кажучи, що цілий він уряджений лише для замилення очий, щоби можна безпечнійше вікна товчи. . . І де-ж тут розум? Люди! то я би дав умерти послідній жінці, щоби опісля міг жидам вікна товчи? Як-бим не був мав на щасте тої цедулки, того посьвідчення лікарского, що моя стара ріхтіг померла і як-бим не був ним виказав ся, то мусіла би моя стара ще по смерти вандрувати до „Іванової хати” . . .

Коли я належито вилегітимував ся, рушили-сьмо дальше, але знов не довго.

Мали-сьмо як раз скручували на цминтар, коли з-за скрута над'їхав п'яний біцикліст і перевернув одного караваняра. Трумна зачала падати, я отів піддержати, але зашпортав ся і в одній хвили я, моя стара, п'яний біцикліст і чотири караванярі знайшли-сьмо ся в повнім болота рові. Як жию, ще-м такого випадку не

видів. Живі, вмерлі, п'яні і тверезі все змішались в оден хаотичний нелад. Вкінці при помочи других розлучили сьмо ся, повилазили з рова і без дальших пригод дістались на цминтар. Ту казав я мою стару ще раз покропити щоби на суох не лежала і поскінченім молебнє пішли-сьмо всі до кнайпи, щоби якось своє горе убити... (плаче). Від того часу дуже мені гірко жити на тім сьвітї. Кождий, вертаючи домів, знаходить там свою потїху, лише я самітний, мов той пень, ходжу, нуджу і вздыхаю. а на кождім кроці привиджуєсь менї моя небіжка...

(Жалїбно сьпіває або деклямує):

Все в літї ми ходили
 В густий, дрімучий яр,
 Там хлїба ми носили
 Диким сарнятам в дар.
 Тепер я більш' не ходжу там,
 Як прийду — то лиш плачу,
 А де загляну лиш сарну
 Там вже й небіжку бачу...

ЯК ВУЙКО ТАБАЧНЮК ПОДВИГАВ СЯ КИКАМИ.

До столу сїдаю за пюро халаю, і свої чесні патнерці письмо укладаю. Лити же листочку через ліси і гори, а як прийдеш то поклони си Господу Богу і моїй патнерці безсмертній. Славай-су! Кохані парубки! Письмо від вас я дістав, тай зара відписую. Ни бануйте, щом так довго мовчав, гейби ми замкнуло, а то все через свою дурну натуру.

А це було так: Дав пан Біг сьвята, а я кажу: як маєш сьвяткувати то сьвяткуймо, а ні то ни зачинаймо. Али Майк здогадав си, до чо-го я пію, тай тиць доляра на початок. Зараз такі за ними, дай їм Бож здоровля, дали на ту складку Джим, Тоній, Чалій та ше якіс. Навіть цей манїгрула Петро дав кводра, то буде з рік жалувати за тим. Али що то дивувати си — манїгрула, манїгрулов. Він шос видїв! Та же він їсти на ґинику ни вмїє. Та бо бігме-ну, притиче си вечеорм з роботи, та никає по тих книжках та газетах, гей би той гек в селі. Тай

що з того? Або думаєш один з другим що читане шос варта. Саме пусте. Від колим добре змашкарив то вже голосно ніколи ни читав. Правда жи є книжки файні. Ади, якосьтміс читала за пророшницю Михальду. То тбадю, аж сум побирає слухати. Га, найсдїє воля Божа — гадаю. Казала, жи читала таку книжку, таку велику і мудру, жи вважаєте по нас мають бути такі люди, жи дваїцять в пецу будуть молотити. Так я собі то пожлепив в свою голову, жи аж сніло ми си.

Цуда та ружносці діють си по божім сьвітї, а христіянин жиє як муха.

Али я забалакав си тай забув доказати, як було з тов складков на сьвята.

Досить того, шо зібрали на два великих кики пива і батлину віски. (Цеї віски, шо з єдної батлі є дві). Рада в раду хто би то пішов принести. А цес малїгрант Петро кажи: а хтож другий піде як не вуйко Штіфан. Вони кажут, шо вони си нікого ни встидають, бо їх ніхто ни знає. Ни хотїв я на Вознесеніє ро

бити трубилу, ніби рахувати, ни так шінував чоловік людей, як сбе, тай стримав си від того, шом ни всадив в ліхтарню. Али єднакож му казав, — може твій тато називає си Штифан, а я “Штіф” ти манігрула в довгих штанах!

Маркотно ми стало жи такий дзелений а так ні зневажив, али думаю най ся при меньшим обходить. Дурному і Бог вибачить.

Взав я міх на плечі тай потелспав си за пивом долікер штору.

Як вуйко Табачнюк подвигав ся киками

Прикотив мені два кики, я поставив оде в міх, а потому другий, щоби два рази не ходи ти. Батлину запхав в задну кишеню від обер голів, завдали ми на плечі аж ми хребет затр щив, ну тай пішов. — А они аж заходе си ві сьміху. — А я думаю: сьмій си ек іс дурний сьмівбис си до обрадзів, тай бис си сьміяв!

Двигаю я то пивце, аж ми очи з голови л зут, піт котись си з чола, а на лиці браце та кий єм червоний, гейбим з лазьні вийшов. І хребет думаєм, що потріскає. Найти колєр возьме з пивом тай зі всім — гадаю — та т бадю здоровле можна лишити. А ту ек на збит ки здиває мене Гарій таї кажи: Несете вуйку паску! Ей табо вам аж в чиривиках хляпа ви де так си загрели? Ледво я притащив, т вже не міг занести до хати, та кинув під лаву, сів тай ледво хлипаю.

І дивіть се від того часу ек зачило мене поколювати, а потому зсадиломи си шось таке в бебехи гей би гладущик. Незнаю чим си по двигав, чи що зо мнов стало си, тай сьвита бу

ми не милі. Ту є єдна баба, що ще вважате з краю знає вщадувати. Якосьту злила ми віск і кропила ми чоло сьвитовичірницькими помиями, та казала щом дістав вроки.

Думаю і це правда, абож то не було щоречи, тажи всі люди зглядали си як єм ніс два сики — найсе преч кажи від таких очий. Тепер ми вже троха лекше: написавем до свої вдови аби дала на кафіст за моє здоровле. Хоть там тежко за грейцар сего року, али ек сиксь казав — коби мож дати.

А хтож сему винен що там кижко? тай ту не лекше. Хто винен сему що я подвигав си? Таких богато ек я... сего ніхто мені не залепить — бігме жи ні! Я думаю що є такі що винні сему, али не годин сказати сего.

Я лиш роб, тай роб. Тай тої роботи тепер не хочуть дати.

Вже сми просив Дзяна, того баска від дішось вісім раз, аби ні впхав до роботи, а навіть ни дивить ся на мене.

Очі залупит на звізди, тай шось пушками

перебирає. Відай хочи кольки в бік, али я їму дам єк у кішени зломаного дуляра нима Відай треба буди на искра гинк за писати си Ек си запишу, то відтив до вас все упишу.

Типер кланію си вам міліони міліонів ра

Штіф Табачнюк.

Умираючий господар написав в тестаменті: „Ті дві вівці, що пропали, записую молодшому синові Стефанови, як найдуть ся; а як не найдуть ся, най вони будуть для мого наймита, Івана.”

Судия каже до злодія: „Твоя душа здаєсь така чорна як твоє волосє.”

Злодій: „Не бануйте пане сендзя. Як на душу по волосю судите, то таким способом у вас нема жадної душі, бо ви лисі.”

Куме, люди говорять, що наш дідич вже небіжчик.

Кум: „Та одні кажуть, що небіжчик, а другі, що єще жиє, але я правду сказавши, не вірю ні одним, ні другим.”

НАШІ РОБІТНИКИ В АМЕРИЦІ.

I.

Робив у „майнах” вісім днів,
 Узяв долярів сім і пів
 І зажурив ся, що яж страх.
 Як жити з того в сих часах?
 Як жінку й діти годувать
 І як самому ествувать?
 За мало того, Боже мій!

.....

Та швидко все зділав як стій:
 У готель з кумом поступив
 Тай за годину все... пропив

II.

У гуті скла робив пан Сень
 І два доляри брав на день.
 Робив пять літ та й розум мав:
 Не пив, не їв, ні не гуляв,
 Лиш грошики щадив, як міг
 Тож Пан Біг йому допоміг: .
 Зложив долярів сім соток,
 Завив гарненько у платок

І коло ліжка закопав,
 (Бо банкам він не довіряв)
 Який же з того мав хосен? . . .
 Якийсь злодюга все закрав.

ПАСЕЙК.

Послухайте ради,
 Щирої сьвятої,
 Такої що правдою зветь ся,
 Хто хоче прожити,
 Нічо не робити
 Хай йде до Пасейку женить ся!
 Бо там то дівчата,
 Такі як панята,
 А добрі, а щирі для хлопа,
 На кожного „бойса”
 З осібна припаде
 Дівчат молодиць по пів копи.
 Робити не кажуть,
 До дому привяжуть,
 Сиди — кажуть — милий в спокою;
 Бо ми заробляєм

Досить грошей маєм
Щоб щиро ділитись з тобою.

Пасейк не дурниця,
То щастя керниця,
Там лутше прожити як в небі,
Попеш, погуляєш,
І в пуля заграєш,
І все заспокоїш в потребі.

Пасейк не дурниця,
По правді сказати,
Там жінка в фабриці працює,
А муж коло хати,
Мов Брисько кудлатий,
Сидить і колиски пильнує.

Послухайте-ж ради,
Щирої, сьвятої,
Такої що правдою озветь ся;
Хто хоче прожити,
Нічо не робити,
Хай йде до Пасейку женить ся!

Та—ний.

МІЙ СОН.

Пане Редахтір! — Ви то каправієте в тих письмах і газетах більше ек котрий будь галіціян і ек-єсте такі мудрі і вчені, то віложіть вуйкови цес сон, шо кос-тут приснив си ми. А за це я вам ек не віблю вікна, то скажете жим гунцвот не чоловік! — Ги-ги-ги — тай не будьте маркотні, бо знаєте, шо Штіф з герешту вйшов. Та дай Божи жиртувати, коби си не з'істияло шо си речит.

Боли єдного разу кае мая фармерка: —

наєтє Штіф, той маляр, шо сидит в Грицеві каті, має таку горівку шо пєть дулярів батле роштує.

— То не може бути — кау. Не знати ци він би дав покушіти.

— Дасть — кає, — але не впоминайте си! Він сам догадає си і дасть вам почесне.

Таки завтра, приходю до цего малєра і ро-блю си дужи приємним. Звитає мси, віши-тую ба це ба то і розповідаю єму засвої трублі.

— Ви, може Штіф? — питає си мене.

— Шур! — кау.

— Га-га! — запищив тот малєр єк кіт і побіг до царка, а я фурт даю поздрене на него шо він робит. Еге — несе батлину; силує си би стояти хоть цялку гаптах і не годен. Цям-каю єк та льоха поросна і кау вам, шо туй-туй був-бим си кинув на него і видер цю батлю, так вважаєте запахла і такий вабик має до себе.

— Віпийте, вуйку, і розказуйте далі за свої трублі! — кає малєр і налєв такий келї-шечок, аж встидно ми було до рук взєти. Шо

то говорити, — навіть до горла не дійшла ця делікатна брєнда, лише, злодій, розятрив мене Ніби нема що казати єму, бо може не буде такий свиня і ще дасть, тай терплю єк можу.

Гндички в куті, стояв змальований той “бодай моци не мав,” такий цудний і лечний аж чупер бунтував си, а цей малер не боїт ся і спит в ці хаті. Дивлю си на него, а він так захмури в си на мене гейбим му маму заріза в, ще й вили наставив до мене.

— Ви на шо тримаєте цего щєзника в ха-

і? — питаю си а він кає: — А побисте поди-
шли си єден на другого. І шо лише вобглену
си, а тот “хезби” вже міриє не. Малер, шо
сам робит, ба я вока не спущу з цього диявола.

Чо він мой, так дивит си на мене, аж зуби
ракусив? Беру і покривлею си єму; то язик
віказую, кулаком махаю д’нему, ба навіть
штовхнув єм го єк відходив до дому.

Розказую я цу історію своїм фармерам, а
ці аж дусєт си від сьміху.

— Вуде, буде, Штіф! — кає фармерка.

Забудьте за щезника, з йдїть тріскати (їсти) бо пироги застигнуть.

Аби не збрехати, то може більше єк з пиріжків фармерских склав-єм в своє Геливо пішов-єм в бамбетель спати.

Сплю єк цїсар і снит си менї шо нїби я де йду; дес нїби в лісі нїби в дчах, але здибає мене тот самий, дух сьвітій при нас хрищених дявол тай кає:

— Лисси Штіф; — чо ти собі гудза зє мнов шукаєш? Чо ти чїпаєш си мене, сьмієш си з мене і поштурковуєш си? Мо! Аби ти хруню єден — дес так він кає до мене — не чїпав си мене більше, то я тебе гезди спрочу. І дес вікотив цілу гору на мене.

Ех, бадю, середний! — я єк не зриплю, аж вікна затрісли си. Зараз злетїли си фармері та до мене, ба я далі горлаю, аж тот Антін хопив не за вуси і підніс з бомбетле. Цей шири суда, тот туда, — вілели воду на мене аж єк стара Данилиха змастила не і видите відійшло від мене гет в болото та тріски. Цудо тай вже.

Штіф Табачнюк.

ВОЄННІ ЦІНИ.

Пішов фармер до шторника
Мотуз купувати,
А той цінить так солоно,
Що, божая мати!
В троє більше, як звичайно.
Фармер здивувався:
Що за ціни у вас нині?
З люти запитався.
На се шторник: — Війна тепер,
І то війна всюди —
Та й за все ціни воєнні
Платять добрі люде.
— Що, у біса, ви плетете?
На Бога сьвятого!
Що ту мотуз із війською
Та має спільного?
Шторник тільки усміхнувся: —
— Мати-ме, мій пане:
Котра сторона пріграє —
Вішати ся стане

Чалий.

МЕРА І ДЗЯН.

Полюбила Мера Дзяна,
На — Бог зна — який кінець,
Тай віддала все що мала, —
Навіть з грішми гаманець!

Ходить Дзян до своєї Мери,
Тратить ночі, тратить дні,
Каже, шепче, обіцяє, —
Що казав вже неодній...

Бо то бачте не дурниця,
Дзян занюхав гаманець,
Ну тай думав що вчинити
Щоб зробити з ним кінець!...

Каже — було — Дзян до Мери,
„Дай хоч сотку, дай... бо я...
Тай не може докінчити,
Тільки: „Мерочко моя!...“

Ну а Мерка щира „гойла,”
В неї серце — як платок:

Як не дасть цілої сотки,
Та хоч пару десяток.

Так то мав життя щасливе,
Дзян із Метрою за час,
Аж настали иньші хвилі,
І прийшов прикрійший час;

Каже Мера: „Дзянку милий,
Вже півроку от туй, туй;
Готови ся, та женися,
І від ганьби поратуй!”

Бачить Дзян у чому діло,
Із страху цілий поблід,
Та мудрує ,медитує, —
Як — би „спастися од бід!!!...

Мерко — каже — не журися,
Всьо на добрім торі, є;
Не турбуй ся, таж ти знаєш,
— Що твоє, то і моє!

Але дай ще решту грошей,
Щоб справити весілля
Бо то треба на розходи...
Дай Мерунечко моя!

Дала Мера ще дві сотки.
(Се остатнії були).
Щоб весілля зарядити,
Та — Бог зна його — коли?

Бо Дзян забрав усі гроші,
І ще того дня драпнув,
Мера ждала, виглядала.
Але він вже не вернув!

Та—ний.

Жовнір каже до жида: „Мошку, ану подивіть ся кільки я вам винен, бо я хочу заплатити.”

Жид урадований каже: „3 дол. і 3 сенти.”

Жовнір: „Е, то дуже багато! Натє вам тепер 3 центи, а решта най ся лишить.”

З ПОЛЯ ВІЙНИ.

Всі горлають у війні тій:
Гузя його, гузя!
І Австрієць Москаля бє,
А Німець Француза.

Ті знов Німців і Австрійців
Також побивають;
Й трупом — трупом поле битви
Стелють — начиняють.

Трупи, трупи, де поглянеш
Летять, наче мухи,
Й швидко війська всі погинуть,
А остануть духи. —

І дух Німця ще бити-ме
Та духа Француза,
І оба будуть горлати:
Гузя його, гузя!!

Чалий.

ДІВОЧІ ПРИМХИ.

Казало дівчатко,
Мое голубятко,
Що любить, кохає мене
Цілою душею,
І буде моєю
Ще заки се літо мине.
Та літо минуло,
Й зимою подуло,
І сьнігом покрив ся той сьвіт,
Дівчатко думає,
І все відкладає —
І зимне зробилось, мов лід.
Питаю, благаю,
Що стало-сь, мій раю?
Скажи мені правду сьвяту,
Бо душу потубиш,
Як більше не любиш:
Я марно зі сьвіта піду!
Дівчатко ридає
І сльози стирає: —

Любов ще не згасла моя;
Лиш ти черевики
Вдягнув за великі,
Тому охолодла вже я.
Трясу ся, а вяну,
Як тільки погляну
На ті черевики твої —
Предовгі носаті,
Блискучі пузаті,
Неначе дві люті змії

II .

Вгодив я дівчати —
Що-ж було ділати?
Купив черевики нові:
Прегарні, маленькі,
На око миленькі,
Та ноги я скривдив свої.
Бо сильно дусили
І гризли, давили,
І нагнітків маю вже сім;
Вже ноги повяли,
Вже рани повстали,

Іде вже каліцтво, мов грім. . . .
Та я вибачаю.
Дівчатко питаю: —
Скажи мені правду за се,
Скінчи мої муки,
Чи піп наші руки
Пов'яже, сполучить на все?
На весні — думаю —
Се станесь — у маю —
Говорить дівчатко — й сьміє-сь,
Лише черевики
Поси не велики,
Ходи у маленьких. Кріпись!
Кріпив-сь я, що сили,
А дні мої плили,
І зовсім на ноги опав;
Не ходжу, а лажу,
Клену озув вражу
Весни я на силу діждав.
Йвесною, у маю,
Іду, шкандибаю
До свого дівчати у дім

І кажу відразу: —
 Сьпіхав я логазу,
 Вінчати-сь, серденько, ходім!
 А дівчина гляне: —
 Що кажете, пане?
 Не можу я брати калік...
 А ви є каліка
 Із вами до віка
 Не хочу вязати свій вік!...

.....
 Почувши се, брате,
 Я вилетів з хати
 І пив із досади діб шість;
 Купив черевики,
 Як човна великі —
 І ношу — дівчатам на злість.

Чалий.

Куме, котрою дорогою можна до міста най-
 шкороше зайти: новою чи старою?

Нова дорога коротша, але я вам раджу
 йти старою, бо коло нової дороги є 3 коршмі,
 а коло старої лише одна.

ЖИНИТИ СЯ, ЧИ НИ ЖИНИТИ СЯ?

Біда з жінков, zde без жінки,
Добре якби була,
Як бим плакав то хоть вона
Може би за чула.

Кажуть люде вожени ся,
Добре тобі буде
Жінка тебе приголубить
Тай біди не буде.

Але з якою жинитись?
То не кажуть люде!
Но я знаю що з жадною
Гаразду не буде.

Жинити ся з богатою,
То я не думаю,
Бо зкажу я Вам на правду,
Що грошей не маю.

А богата, то хапалаб,
Що тиждень „нюв стаєл”
А чоловік з такої жінкі
То хісна не має.

А жинитись із бідною?
Зле, не мож повісти
Такі зарас повісілю
Не буде що їсти.

А з гарною жинити ся,
То бігме не буду,
Бо я з дому а чотири
На місце прибудуть.

Знов погану собі взяти,
Також не думаю,
Бо кождий би пальцем вказав
Яку жінку маю.

А взяти собі велику,
Відтепер, бою ся.

Бо не раз як погадаю
Зі страху трясуся.

А маленьку собі взяти,
Таж то не новіна,
Що кождий би мені сказав
Що то ще дитина.

Знов жинитись із тихою
Таж народ говорить,
Вода мие беріх тиха
Тай шкоди на робить.

А крикливу яку взяти!
Том не дурний брате,
Я мусів би що години
З хати утікати.

Взяти знова боязливу,
Таж це можна знати,
Що биляб ся зімнбю
Піти навіть с — ти!

А зі смілою жинитись,
То так як дивлю ся
Що я не раз на улиці,
В стиду на беру ся.

Візьме мене поцілує,
„Помісмен” зо бачить
Та в одну, мить нас обоє
в турму, запровадить.

Взати собі яку вчену!
Також можу знати,
Що я з нею буду в хаті,
Завше „тробел” мати.

От часами політика,
Зайде яка, в хати,
То я брумом по голові
Міг часом набрати.

А часами і противно,
Моглоби ся стати,
Щоби власна моя жінка
Моглаби набрати.

Оден адвокат зробив перед своєю смертю такий тестамент: „Я записую цілий мій маєток для дурних, бо я єго від дурних дістав, т. є. від таких, що процесують ся.”

Жебрак: „Прошу для сліпого каліки кавалок хліба.”

Господиня: „Та ви не сліпі!”

Жебрак: „Та я, Богу дякувати не сліпий, але мій камрат, що лишив єм го коло торби на дворі аби, дивив ся, щоби пес не витягнув хліба з торби.”

Подорожний питає гуцула в горах: “Коли у вас тут сходить сонце?”

Гуцул: „Що ранку, любий пане.”

Війт до волоцюги: „Відки ви?”

Волоцюга: „З Канади.”

Війт: „То мусить бути дуже урожайний край, коли вам пальці аж через чоботи повиростає.”

НЕ ГЛУПИЙ.

Не можу я женити ся,
Бо грошей не маю.
Жінка схоче погуляти,
Що-ж тоді зділаю?
Жінка своче вбрати ся,
А може й дитину,
Буде грошей вимагати:
Давай, вражий сину!
Жінка схоче до театру
Піти з бордінером,
Або втечи в світ за очи
Із моїм партнером. . . .
Й на се також грошей треба
Великії купи.
Не можу ще женити ся,
Бо ще я не глухий.
Не можу я женити ся,
Бо се лише пута;
Годоване гарматнього
М'яса і рекрута.

Чалий.

Куме, я вам кажу, що не оден пес має більше розуму, як єго господар!

Кум: Я се вірю, бо я сам маю такого розумного пса.

Похибна друку.

(Зі звіту в газеті) . . . митрополит вигосив дуже краснорічиву проповідь на тему: Мойсей і панна на пустини.

Учитель (до ученика): — Ти осле, чогось так попсував ся в науці? Істи мавш ще звернутись також, щож тобі ще бракує?

— Протекції! — прошу п. професора.

— Як же помогли вам купелі?

— Шість неділь сидів я, однак жадної поці не чую.

— Так було і з моєю тещою. Сиділа в купелі також 6 неділь і нічо не помогло — аж року то таки умерла.

Жадайте оказово- го числа

Приймаєть ся передплату на „Іскру”,
одинокую гумористично-сатиричну, ілюс-
тровану часопись на цілу Америку.

„Іскра” виходить кожного 1-го і 15-го
в місяці. Річна передплата лише одного
(\$ 1) доляра.

Дорогий Читачу! Коли ти хочеш мати
широкого приятеля, який би тебе розвесе-
лив в твоїх сумних хвилях, то ти без най-
меньшого ваганя посилай передплату на
Іскру '.

Кожний новий передплатник дістає гар-
ну премію.

Вложіть одного доляра ще нині до ко-
верти і заадресуйте:

„ISKRA”
34 EAST 7TH STREET
NEW YORK, N. Y.